

DCERA
ČARODĚJKY

LENE KAABERBØLOVÁ

FRAGMENT

Dcera čarodějky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lene Kaaberbølová
Dcera čarodějky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

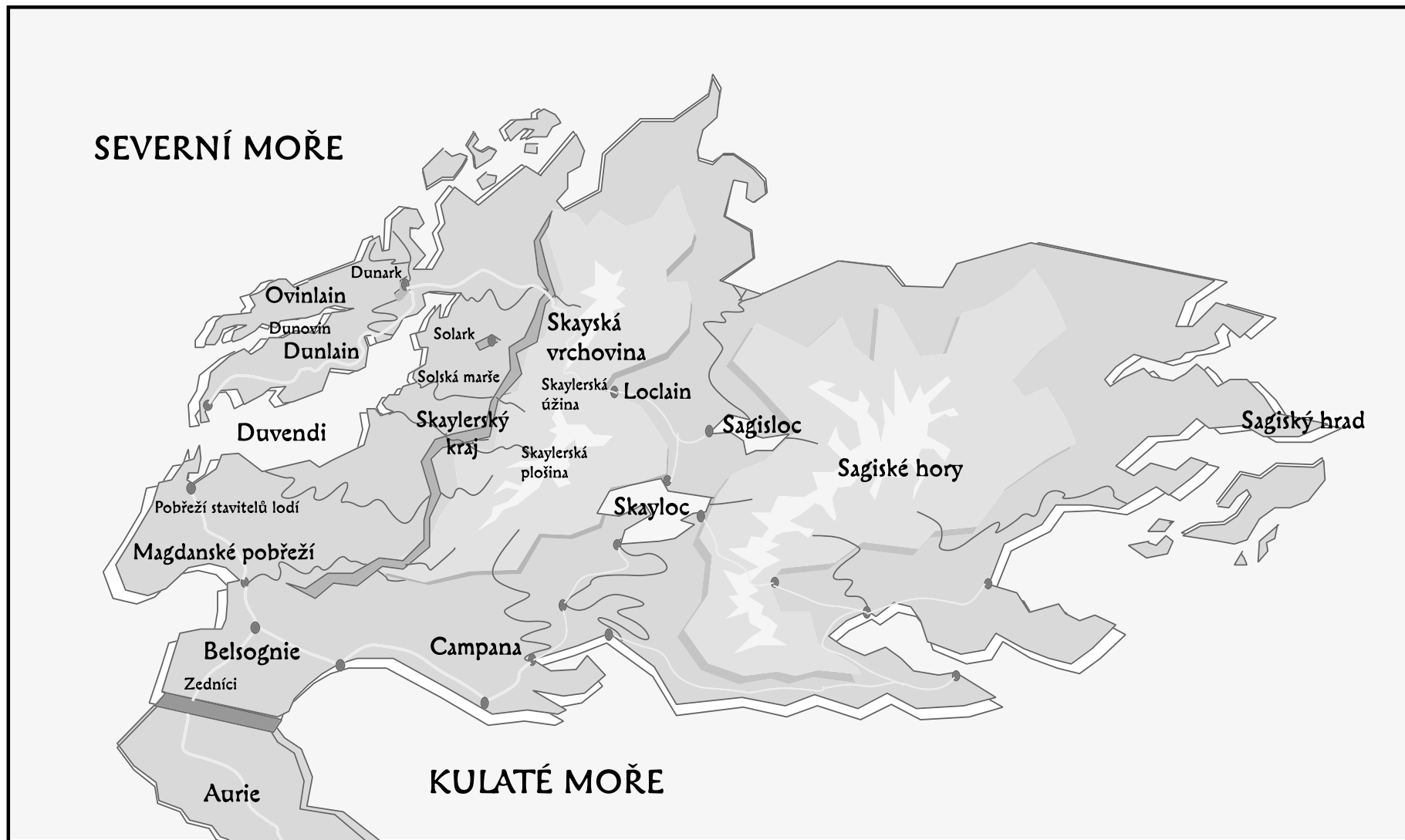
DCERA ČARODĚJKY

Lene Kaaberbølová

FRAGMENT

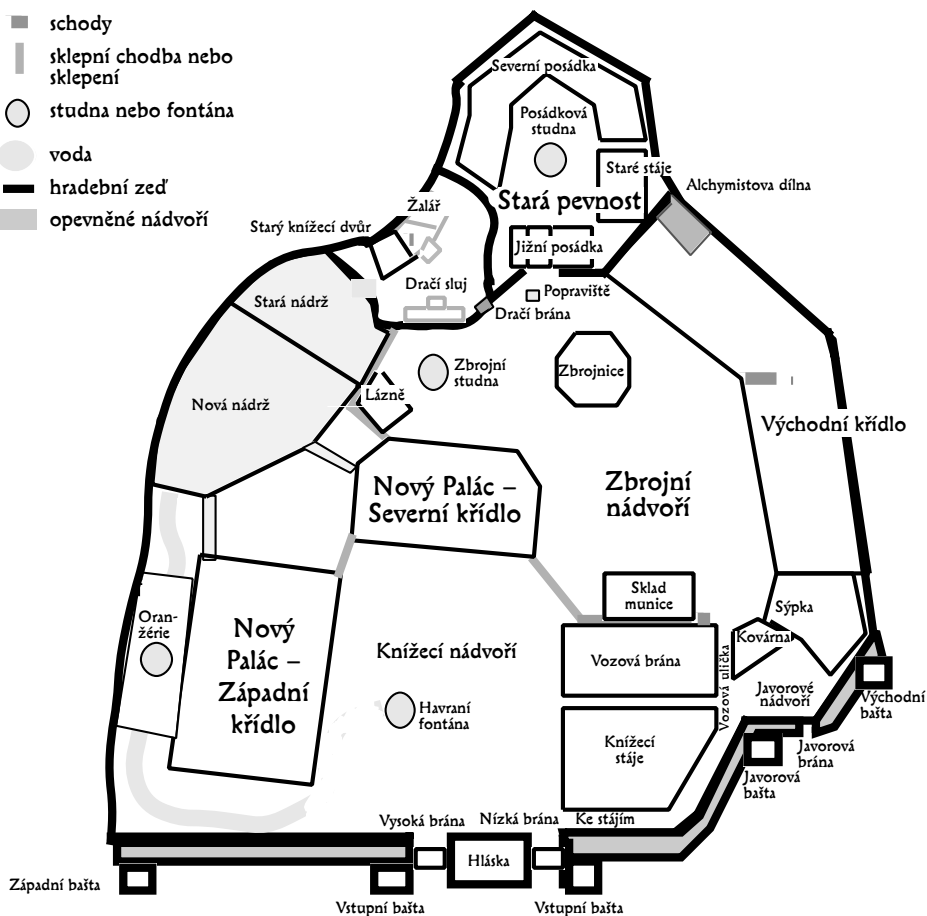
DININ SVĚT:

SKAYSAGISKÝ POLOOSTROV

DUNARSKÝ HRAD

- schody
- ▬ sklepní chodba nebo sklepení
- studna nebo fontána
- voda
- ▬ hradební zeď
- opevněné nádvoří

DCERA PANÍ STUDU

Když se to vezme kolem a kolem, tak Cilka asi nemohla za to, že mě do paže kousl drak. Určitě to prostě byla náhoda, že se rozhodla mi na hlavu vychrstnout vědro syrovátky zrovna v den, kdy se objevil onen muž z Dunarku. Jenže pokaždé, když mě levá paže zabolí... pokaždé, když se mi zasteskne po Lipovém domě, hrušních i slepicích, co jsme tam chovali... znovu se na Cilku naštvu.

Cilka byla dcera mlynáře, jediná holka ze šesti dětí, a možná právě proto se chovala tak nesnesitelně. Pokud dostala chuť na chleba s medem nebo zatoužila po hedvábné stužce do vlasů či po sadě kostek Princ a drak, stačilo, aby trochu vypoučila oči a zašvitořila líbezným hláskem. Oči měla modré jako chrpy a při úsměvu se jí ve tvářích dělaly dolíčky, na každé straně jeden. Její táta pro ni udělal první i poslední. A jestliže Cilku někdo poštuchoval nebo jí zkrřížil cestu, vyžvanila to svým bratrům. Všichni od malička pracovali v mlýně a přehazovali pytle, jako kdyby v nich snad nebylo obilí a mouka, ale peří. Nikomu se s nimi do potyčky nechtělo, dokonce ani mému staršímu bratrovi Davinovi

a ten má pro strach uděláno. Cilka byla zvyklá, že je vždy po jejím.

Obvykle jsem se jí vyhýbala velkým obloukem, ovšem tehdy jsem zrovna měla opravdu den blbec už od okamžiku, kdy jsem vstala z postele. Máma mi vyhubovala, protože jsem si předchozího večera zapomněla šálu u dřevníku, takže promokla skrz naskrz. Pohádala jsem se s Davinem i čtyřletou sestrou Melli, která mě zase vytočila, protože vydloužovala oči mojí staré hadrové panence. Samozřejmě že jsem už velká na to, abych si hrála s panenkami, alespoň po většinu času, jenže Nána byla prostě moje panenka a já Melli nedovolila, aby si s ní hrála. Jednoduše mi šla celá rodina na nervy a já už s nimi nevydržela pod jednou střechou. Nejdřív jsem zašla do stáje a chvíli postála u Lysinky, naší krásné hnědé kobyly. Pak ale přišel Davin a odvedl ji na pastvu za hrušněmi a ve stáji bylo rázem pusto a prázdno. Kromě toho by mámě jistě netrvalo dlouho a něčím by mě zaměstnala. Myslí si totiž, že práce je nejlepším lékem proti trudnomyslnosti. Dřív než jsem se nad tím stihla vůbec zamyslet, už jsem mířila do vesnice.

Březová nebyla žádné velké sídlo, přesto jsme tam měli kovárnu, hostinec a pak taky mlýn, který patřil rodičům Cilky, a jedenáct dalších domů a malých usedlostí přímo ve vsi. Dále tam byla hrstka míst jako Lipový dům, kde jsme bydleli my – míst, která se nacházela za vsí a ke vsi zároveň patřila i nepatřila. Skoro ve všech domech bydlely rodiny a skoro všechny rodiny měly děti, některé dokonce pořádnou kopu.

Vzhledem k tak velkému výběru by jeden myslel, že jsem si dokázala najít jednu dvě kamarádky, nebo alespoň někoho, s kým bych si mohla hrát. Jenže tak to prostě nebylo. Ne když byl člověk dcerou paní Studu. Jako malá jsem si hrávala se Saskou z hostince. Po čase jí však začalo být zatěžko hledět mi do očí, což byla trochu potíže. Teď se mi vyhýbá úplně stejně jako všichni ostatní.

Když jsem se tedy konečně ve vichru a blátě doplahočila tu půl míli do vesnice, ani jsem vlastně nevěděla, co si tam počít. Tehdy už jsem tam chodívala zřídka sama, pokud jsem neobstarávala pochůzky pro mámu. Nerozhodně jsem postávala uprostřed návsi a pokoušela se vypadat, jako že jsem se tam zastavila, jen abych si trochu odpočinula. Kolem mě prošel Janek Cínař s ruční kárkou a pěkně mě pozdravil, ovšem zpřímá se na mě nepodíval. Naproti v kovárně stál Rikert a koval šimla z hostince. Zamával mi, když mě zahlédl, ale rychle se zase sklonil k práci. Pak o zem začaly pleskat velké těžké dešťové kapky a já už dál nemohla předstírat, že se tam jakoby nic vyhřívám na sluníčku.

Asi ze starého zvyku jsem si to namířila k hostinci. Ve výčepu bylo skoro liduprázdno. Obědval tam jen jeden jediný host, neznámý hromotluk z vrchoviny na druhé straně Skaylerského kraje. Zřejmě si ho přes léto někdo najal na hlídání karavany nebo na něco podobného a on se teď vracel domů. Zvědavě se po mně poohlédl, avšak rychle uhnul pohledem.

Za pultem stála Sasčina máma a utírala sklenice.

„Dobrý den, Dino,“ pravila zdvořile s pohledem pevně upřeným na sklenici, kterou zběsile pulírovala. „Co pro tebe můžu udělat?“

Co by si počala, kdybych řekla *Podívej se na mě?* Ovšem to jsem samozřejmě neudělala. „Je Saska doma?“

„Ne, ale asi bude naproti u Mlynářů.“ Pohodila hlavou, stále aniž vzhlédla.

Myslím, že se mi to začalo vymykat z rukou už tehdy. Cítila jsem, jak ve mně kypí silný a hořký vztek. Všechny ty sklopené hlavy a vyhýbavé pohledy... A proč? Jistěže jsem si uvědomovala, že by pro každého z nich bylo snazší, kdybych se prostě držela stranou. Jenže já nikoho neprosila, abych se stala dcerou paní Studu. Neprosila jsem se o oči, do kterých nikdo nechce pohlédnout. Ještě jsem si pamatovala, jak jsem brečela, když si se mnou Saska už nechtěla hrát.

„Co je na mně špatného?“ ptala jsem se mámy.

„Na tobě není špatného nic,“ odpověděla. „Jen jsi zdělala můj dar.“ Zněla hrdě i ztrápeně, ale být to na mně, omlátila bych jí ten dar o hlavu a to hned. Ovšem o něčem takovém člověk bohužel sám nerozhoduje.

Kdybych toho dne nebyla našťvaná, tak bych určitě prostě odešla domů. Jenže já si postavila hlavu. Ať si chtějí, abych se od nich držela dál... Já přece taky mám právo tu být? S někým si popovídat, s někým trávit čas – to by mělo být právo každého. Umanutě a s knedlíkem v krku jsem si to znovu nabrala přes náves k Mlýnské ulici.

„Chtěla jsi něco, Dino?“ zeptala se Ettie Mlynářová, když mě zahlédla. Měla plné ruce práce se sundáváním prádla ze šňůry, než ho zmáčí déšť.

„Jen hledám Sasku,“ řekla jsem.

„Děvčata spolu určitě budou ve stodole,“ odpověděla s pusou plnou kolíčků, dívala se na prádlo, ne na mě.

Přešla jsem přes dvůr a protáhla se dvířky ve vratech do stodoly. Uvnitř byla docela tma, ale holky vydlabaly cukrové řepy a vsadily do nich lojové svíčky, takže připomínaly žhnoucí hlavy umrlců. Vypadalo to útulně a strašidelně zároveň. Na korbě jednoho povozu seděla Cilka s růžovým plátnem kolem ramen, ve vlasech měla věneček ze žlutých jirčin. Ostatní dívky dřepěly v půlkruhu kolem a uprostřed se Sasha stojící na jedné noze a s mlynářovým starým filcovým kloboukem na hlavě snažila rozpomenout se na všech dvanáct slok písně „Milým mým byl poutník jen“. Dostala se k sedmé a moc dobře to neznělo. Zarazila se, ale při novém pokusu to popletla s osmou slokou.

Hrály „Dvoř se princezně“ a princeznu byla samozřejmě Cilka. Pokud jsem ji znala dobře, jistě si vymyslí pro své nápadníky natolik nesplnitelné úkoly, že se toho dne žádná jiná princeznu stát nestihne.

Dvořané začali na Sasku hvízdát a bučet a Cilka vyzvala svého nápadníka, aby se odporoučel a vrátil se, až bude připravený. Načež jí padl zrak na mě a trochu vypadla z role.

„Co tady děláš?“

„Přišla jsem se dvořit princezně,“ řekla jsem. „Co jiného?“

„Nikdo tě nezval,“ zavrčela Cilka a zkoumala si nehty na rukou, takže to působilo, jako by bylo pod její úroveň se na mě podívat. „Pověz mi, Sasko, vzpomínáš si, že bychom pozvaly dceru čarodějky?“

Saska něco zamumlala a civěla do země.

„Možná že si o sobě myslíš, že jsi princezna, Cilko,“ ucedila jsem. „Jenže se chováš jako veš!“

V Cilce hrklo a už už se na mě podívala, avšak na poslední chvíli se vzpamatovala.

„Já ti dám veš, jen co je pravda –,“ začala, ale pak zbrzdila. „Ne, promiň. Možná to vážně je nespravedlivé. Víš ty co, Dino, klidně se k nám přidej.“

Ostatní dívky nevěřičně zalapaly po dechu. I já udiveně hleděla na Cilku. Taková velkorysost se jí nepodobala.

„Myslíš to vážně? Smím se přidat?“

„Ano. Nechtěla jsi to snad?“

„Chtěla.“

„Dobře, tak se mi tedy dvoř!“

Možná toužila jen po tomhle – vidět mě klečet a dvořit se jí. Jenže já už si sto let nehrála s nikým jiným než s Davinem a Melli, takže mi to připadalo skoro jako milodar. Rozepnula jsem si kápi a přehodila si ji přes jedno rameno, aby připomínala rytířský plášť, a natáhla jsem ruku po filcovém klobouku. Saska si ho sundala a podala mi ho, aniž vzhledla.

„Ach, překrásná princezno, žádám vás, lilii bělostnou, o ručku vaši líbeznou...“ spustila jsem dle pravidel.

„Nedám ručku ni hubičku, než prokázals mi dvakrát službičku,“ pokračovala Cilka ve verších.

„Zde je můj meč a zde je můj šíp: Čím krásné panně posloužit smí její nápadník?“

„Zde nepomůže ti luk ni meč, zcela jinak prokaž svou čest: Můj nápadníče, první službou tvou jest...“ Cilka se usmála a protahovala to, jenže mně bylo jasné, že už se rozhodla. „Zapěj všech dvanáct slok Poutníka ve stoji na jedné noze – se zavázanýma očima! Teo, půjč jí svůj šátek.“

Stát na jedné noze poslepu je těžší, než se zdá. Udržet tak rovnováhu totiž není legrace. Já ale viděla skulinou u nosu na stéblo na mlatu a to mi pomáhalo. A naštěstí mám lepší paměť než Saska. Snažila jsem se co nejkrásněji zpívat:

„Milým mým byl poutník jen,
se zeleným pírkem za kloboukem.
Neb dívky v lásce měl celičký den,
noc za nocí, den za dnem,
noc za nocí, den za dnem...“

Dobře jsem kolem sebe slyšela hihňání a šustění, ale nechtěla jsem se tím nechat vyvést z míry. Přednášela jsem verš za veršem, přestože se mi stojná noha chvěla únavou. Když už jsem měla vážně namále, prostě jsem si představila Cilčin nakvašený obličej, až si se mnou bude muset vyměnit místo a nechat *mě* stát se princeznou. A hned jsem hravě zvládla dalších pár slok. Stalo se to, zrovna když jsem se chystala zhluboka nadechnout a přednést dvanáctou a poslední.

Na hlavu mi plesklo něco studeného a mokrého a místo vzduchu jsem vdechla velký lok syrovátky. Ztratila jsem rovnováhu a skácela se, kašlala jsem a lapala po dechu. Trochu syrovátky mi vletělo do nosu, takže mě v hrdle a nosních dírkách svědilo a páliło. Vůbec mi nedocházelo, co se stalo. Ale jakmile jsem si strhla šátek a spatřila Cilku s prázdným vědrem a slyšela, jak se ostatní smějí, až se za břicho popadají – všechno mi došlo.

„Zmiz, ty malá čarodějnice... a vrať se, až budeš připravená!“ vyprskla Cilka a málem sama umřela smíchy ze svého povedeného kousku. Smích ji natolik zaměstnal, že ji nenapadlo utéct. A to byla chyba. Protože já se naštvála jako dosud nikdy. Trvalo mi jen jediný přidušený nádech a znovu jsem byla na nohou. Tím to však neskončilo. Prostě jsem po ní skočila, převrátila ji nazad, a pak si jí klekla na hrud, takže se nemohla zvednout. Oběma rukama jsem ji chytila za obličej a co nejlépe se jí pomstila.

„*Podívej se na mě, ty zavšivená fifleno. **Pohleď mi do očí!***“

Moc se jí to nezamlouvalo. Křičela a brečela a snažila se udržet oči zavřené, jenže já ji svírala a nehodlala ji pustit. „*Podívej se na mě!*“ zasípala jsem ještě jednou. Zdálo se, že ztratila svobodnou vůli. Rozevřela modré oči barvy chrpy a upřela je přímo do mých.

„Jsi sebestředná a rozmazlená,“ zašeptala jsem. Nebylo třeba teď mluvit nahlas, protože mě slyšela stejně zřetelně jako vlastní myšlenky. „Nedokážu přijít na jednu jedinou věc, kterou bys kdy udělala pro ostatní. Taky vím o každém tvém

ubohém výstupu, který jsi ztropila, abys dosáhla svého. Víím, jak jsi přišla k tomu prstenu. Víím, jak jsi přiměla Sasku, aby ti dala svoje šití. Víím, jak jsi obelhala své bratry, takže dali Pošukovi Maltemu nakládačku. Co ti udělal jiného, než že za tebou běhal, protože se mu líbily tvoje vlasy? Nic, Cilko. Lhala jsi. Jsi tak ubohá, tak nízká, tak politováníhodná, že se mi při pohledu na tebe dělá zle. Všechno víím, Cilko. Já tě *znám!*“ A já ji opravdu znala. Dřepěla jsem jí na bříše, sdílela s ní své myšlenky a *věděla*, co udělala. Přestože křičela a kopala a kroutila se, jako by se topila, nedokázala se vymanit. Donutila jsem ji vidět sama sebe. Donutila jsem ji se za sebe stydět.

Jedna z ostatních dívek se mě pokusila od Cilky odstrčit, jenže mně stačilo jen otočit hlavu a podívat se na ni. Uskočila zpátky, jako by se popálila.

„Jsi ubohá, Cilko,“ zopakovala jsem o něco hlasitěji. „A pokud si myslíš, že tě snad jediná z holek tady má ráda pro to, jaká jsi – tak se pleteš.“

Zvedla jsem se. Cilka zůstala ležet. Mohla si oči vyplakat, takže by jeden myslel, že jsem ji zbilá.

„A vy ostatní nejste o moc lepší,“ prohlásila jsem. „Chodíte sem hrát nápadníky princezny Cilky jen proto, že se jí bojíte nebo od ní něco chcete. Jen si hrajte ty svoje hloupoučké hry. Mně to stačilo!“ Podívala jsem se po nich, ale jediné oči, které se setkaly s mým pohledem, byly zářící oči umrlců z vydlabaných řep. Můj hněv trochu zakolísal. Nechtěla jsem, aby to skončilo takhle. Jenže teď se nedalo dělat nic jiného, než si jít svou cestou.

Byla jsem skoro u vrat, když se otevřela dvířka. Dovnitř vstoupil Cilčin táta.

„Co to tady vyvádíte?“ zakřičel. „Cilko, co se stalo?“

Cilka neodpověděla. Jen na zemi štkala. Pak mlynář zjistil, že před ním stojím já, a hned mu bylo jasné, čím je to vina.

„Ty dábllice, cos jí to udělala? Jestli jsi Cilušce něco provedla, tak...“

„Sotva jsem se jí dotkla...“ Nestihla jsem to ani doříct a už mi vlepil facku, která se rozlehla celou stodolou.

„Takoví, jako seš ty, se nemaj nikoho co dotýkat,“ zavrčel. „Padej domů za tou svojí čarodějnickou matkou, a jestli ještě někdy něco provedeš mojí Cilce, tak... Stud nestud, dostaneš takový výprask, co se do tebe vejde, i kdybych ti měl kvůli tomu přetáhnout pytel přes hlavu!“

Víc už jsem toho neustála. Byla jsem po té ráně úplně mimo a v místě, kde jsem se kousla do jazyka, jsem cítila krev. Věděla jsem, že by bylo zcela zbytečné hledat tady soucit. Takže jsem se napřímila a snažila se tvářit, jako že jsou mi všichni úplně ukradení, Cilka, její táta, Saska, všichni do jednoho. A pak jsem bez ohlednutí vyšla do deště.

*

Ujít tu půl míli domů mi trvalo hodně dlouho. A ještě déle mi zabralo se vzchopit a zajít za mámou. Nejen kvůli tomu, že mi zelený plášť, halena se zástěrou i všechno ostatní páchlo syrovátkou – a syrovátka se hodí spíš pro prasata než na

praní prádla. Spíš šlo o to, že – no, říkala jsem si, že máma nebude mít zrovna dvakrát velkou radost z toho, co se přihodilo. A z toho, co jsem udělala. Zároveň jsem se cítila úplně mizerně, vážně úplně z hloubi duše nešťastná a osamělá. Davin měl kamarády. Melli měla kamarádky... V podstatě všichni si o ní myslí, že je strašně roztomilá. Proč bych tedy já nikdy neměla mít nikoho jiného než svoji rodinu?

Skončila jsem opět ve stáji u Lysinky. Být s tak velkým, teplým tvorem mě úžasně uklidňovalo. Navíc bylo klisniče jedno, že mám oči Studu. Přitiskla jsem se tváří na měkký krk s hustou podzimní srstí a trochu si pobřečela. Venku padala tma.

Ve škvíře mezi okenicemi se zablýsklo světlo a pak se otevřely dveře.

„Dino?“ zavolala máma. „Proč jsi tady tak potmě?“ Pozvedla olejovou lampu, aby na mě lépe viděla. „Co se stalo?“

Lhát mojí mámě samozřejmě k ničemu nevede. Dusit v sobě tajemství taky není snadné. Takže jsem jí většinu pověděla a ona uhádla zbytek. Skončila jsem a máma se na mě zahleděla. Nevynadala mi. Jen počkala, až jsem si sama uvědomila, že jsem se zachovala špatně. Pak přikývla.

„Je to dar,“ pravila. „Ale dává ti také moc. Nesmíš ji zneužívat.“ Vsunula ruku do kapsy zástěry a něco mi podala. „Tumáš. Čekala jsem, až ti to budu moct dát. Myslím si, že teď nadešel čas.“

Byl to přívěšek na šňůrce. Kulatá cínová destička ozdobená kroužkem z bílého smaltu, v němž byl menší modrý

smaltovaný kroužek. Nebyl ani blyštivý, ani hezký – řetízek byla prostě jen kulatá kožená šňůrka – jenomže já stejně věděla, že má zvláštní význam. Máma vždycky nosila podobný, jen v něm měla místo modrého kroužku černý.

„Proč mi ho dáváš?“

„Protože jsi teď mou učednicí.“

„Tvou učednicí...“

„Ano. Odteď tě začnu učit, jak máš se svým darem zacházet, kdy ho máš používat – a kdy ho používat nemáš.“

„Já se ani omylem nechci učit, jak s ním mám zacházet. K čemu mi bude?“

Máma si povzdychla. „Když někdo něco ukradne. Nebo ublíží jinému člověku. Nebo rovnou někoho zabije. Pak se pošle pro paní Studu. Protože jsou tací, kteří dělají zlé věci a nestydí se za ně. Někteří lidé dokáží skrývat svůj stud sami před sebou a chlácholí se celou řadou výmluv, až si nakonec myslí, že měli právo konat zlo. Jenže když přijdu já... tak už se dál schovávat nemohou. Už nemohou své činy skrývat před sebou ani před ostatními. Většina lidí se za něco v životě stydí. A potkám-li někoho z té hrstky nestoudných... postarám se o to, aby se zastyděl. Protože mám dar, který jsem se naučila používat. Je to poněkud neobyčejný dar. A máš ho i ty.“

„Přála bych si ho nemít!“

„Dítě... Vážně je to těžké a procitla jsi tak brzy. Přála bych si, aby se to stalo později. Ale náš dar je potřeba, a proto nemohu skutečně litovat, že ho máš.“

„Ani když to znamená, že nikdy nebudu mít kamarády? A že mi žádný normální člověk nemůže pohlédnout do očí?“

Přitáhla mě k sobě a trochu mě pohoupala sem a tam. „Ne, že by vyloženě nemohli. Jen se jim nechce. Ty jim připomeneš všechno, co by raději zapomněli. Všechno, za co se stydí.“ Odhrnula mi z tváře pramínek vlasů slepený syrovátkou. „Buď jen trpělivá. Dříve či později potkáš někoho, kdo se ti pohlédnout do očí odváží. A to pak budeš mít velké štěstí. Protože ten, kdo dokáže otevřeně pohlédnout do očí Studu, je neobyčejným člověkem a nejlepším přítelem, jakého vůbec můžeš mít.“

„Cilka to určitě nebude,“ prohlásila jsem zasmušile.

Máma se zasmála. „Ne,“ pravila. „To asi ne.“

MUŽ Z DUNARKU

Zvedl se silný vítr a bouchal okenicemi. Máma dolů donesla velké vědro a postavila ho před ohniště v kuchyni, takže jsem se konečně mohla umýt a zahřát. Zatímco jsem si myla spleené vlasy, dumala jsem nad tím, jestli ze zeleného vlněného pláště vůbec někdy dostaneme ten syrovátkový puch. Nemohla jsem přece vědět, že bude brzy páchnout horšími věcmi – a že mi to v tu chvíli bude úplně fuk.

Povečeřeli jsme a máma nám dovolila opéct si v ohništi jako zákusek jablka. Brzy se celou kuchyní linula nádherná kořeněná vůně a já se konečně cítila trochu lépe. Všechno bylo skoro jako dřív. Skoro, ale ne úplně – nový cínový šperk mě při každém pohybu silně a nezvykle bil do prsou a připomínal mi, že začala má učňovská léta.

„Co se ti dneska stalo?“ zeptal se Davin.

„Povím ti to zítra,“ odbyla jsem ho a přitáhla si mámin starý modrý šál těsněji kolem ramen. „Teď už to prostě nezvládnou.“

Davin nic neřekl, jen tiše přikývl. To je jedna z dobrých Davinových vlastností, že dokáže odhadnout, kdy je lepší